

лата храна, а самъ, заедно съ по-издръжливитѣ, търпеливо чакаше. Като видѣха, че царьтъ имъ гладува, безъ да му мигне окото, гладницитѣ се засрамираха и останаха въ скривалището, докато царьтъ имъ не се увѣри, че ловцитѣ и кучетата сж си отишли. Тогава той ги изведе навънъ здрави и читави.

Когато се срещнаха съ жителитѣ на другото царство,

какво да видятъ! Всички ни живи ни умрѣли. И славниятъ имъ царь и той съ разкъсанъ кожухъ.

Трѣбваше дълго да ги лѣкуватъ и мажатъ съ билки. А когато болнитѣ оздравѣха, събраха се на полето и всички въ единъ гласъ извикъха:

— Да живѣе Бѣлогоушко Грозникътъ! Отъ днесъ нататкъ той ще ни е царь! Царь на всички!

Емилъ Кораловъ

КАТЕРИЧКА

Катеричка скача въ джбовата шума, пѣе и си дума:

— Есень е въ гората и отъ китни клони листъ по листъ се рони.

Изъ гнѣздата вече отлетѣха всички сладкопойни птички.

Скоро пакъ тждѣва ще довтаса тежко дѣдо Бѣлодрешко.

А пѣкъ той е лошавъ никого не жали — води студъ и хали...

Катеричка скача, пѣе и си дума въ джбовата шума.

Желжди, орѣхи, лешници въ торбичка сбира тя самичка.

Припка изъ гората, сбира и ги трупа въ топлата хралупа.

Че добре си знае: за презъ люта зима скжтано да има.

Атанасъ Душковъ